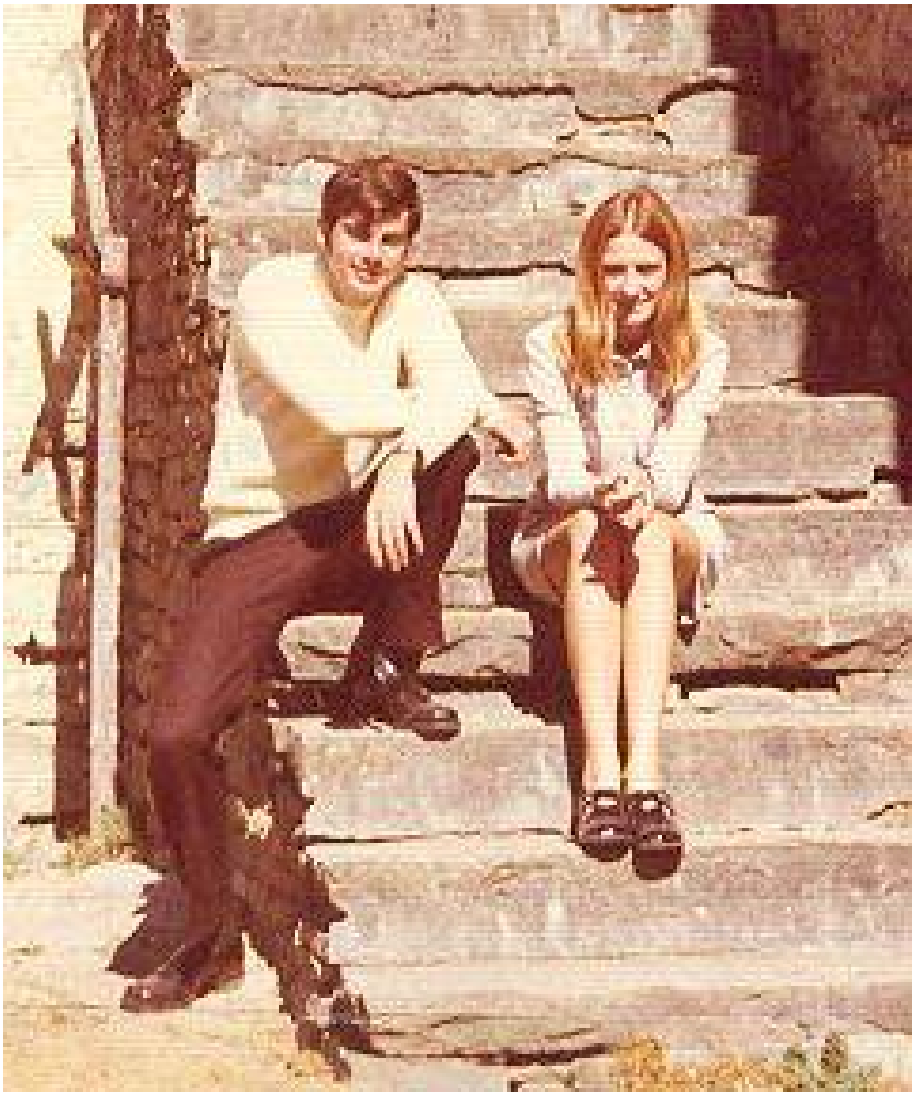
“MIG SEGLE”

50 ANYS DEL CASAMENT

MIQUEL – VICTÒRIA

1970 – 2020

50 ANYS: MIG SEGLE

RECORDANT EL CINC D'OCTUBRE DEL 1970

El 5 d'octubre de 1970, la Victòria i jo ens casàvem a la "iglesia" de Las Tiesas Altas. **D'això en fa, doncs, 50 anys**, mig segle, les noces d'or, si ho preferiu dir així.

Però és evident que, en aquest aniversari, no **estem pas per celebracions**. El fort dolor per la mort recent de dues persones per tots estimades. la de la meva filla Cristina –que encara no soc capaç d'encaixar- el 3 de juny, i la de la germana de la Victòria, Pili, el 28 de juliol- fan que aquest dia només ens remeti al seu record.i no a altra cosa.

Però, 50 anys vol dir mig segle, i en aquest darrer mig segle han passat moltes coses -com no podia ser d'altra manera- i que potser cal ara recordar

ELS 60 DEL SEGLE PASSAT

Situem-nos **als anys 60** del segle passat quan jo era un xicot alt i guapot, que als meus 21 anys ja tenia una carrera universitària i les milícies acabades; una bona feina amb futur, i pis propi. Un bon partit, vaja. Ja doncs, només em mancava prometre'm amb una bona noia -com les que agradaven als meus pares, es clar- casar-me-hi, tenir fills i, finalment, **envellir d'acord amb el clixé** de *"els vells amants"* de la cançó del Serrat d'aquella época..

Doncs no! Jo havia ja decidit abandonar aquest patró i arrossegat per les fortes inquietuds culturals i humanístiques de aquells anys, **em vaig traslladar a Barcelona,** prop de la feina i de una forta emergència cultural -encara mig clandestina-,i amb ganes de revisatr i ampliar tota la esquifida formació rebuda fins aleshores i que jo ara considerava iuna enganyifa.

DE “LA BERTITZ” A “LAS TIESAS”

Des de les meves pràctiques de milícies, al quarter de Lepanto de la Gran Via de Barcelona, **la meva amistat amb en Manel Feliu** –ja ens coneixíem de la carrera d’Aparellador- s’havia consolidat. Ell ja tenia cotxe –un 600, es clar- i jo, aleshores, n’havia de comprar un amb urgència per aconsegir la desitjada primera feina com a aparellador i no només com a delineant

.

Entre les tantes activitats formatives que volia emprendre hi havia, com no, les llengües estrangeres pel que vaig acabar essent molts anys alumne **de la coneguda escola d’idiomes** de la Via Augusta de Barcelona, **“la Berlitz”.** . Primer pel francés i després per l’anglès ,

Es allí on ens vam conèixer amb la Victòria (Mariví pels seus parents) a qui, tot s’ha de dir, jo en principi havia abordat per a un “lligue” pels caps de setmana però que aviat, malgrat la meva solteria militant, **me’n vaig enamorar**.

Ella, que havia vingut a Barcelona ja feia alguns anys encara estava a la residència de monges del carrer Xuclà i jo ja, a Barcelona, a **l'apartament del Carrer Aribau 92** (un pis de l'eixample partit) després d'haver estat algun any "de mestressa". La Victòria, que primer primer havia treballat de mestra –tenia el magisteri- i després de secretària, aviat però va llogar un apartamentet al **carrer de Còrcega** que compartí amb la seva amiga Sara

Des de 1967, just quan estava acabant les pràctiques de milícies, jo havia per fi **començat a treballar, com a aparellador**, en una constructora-immobiliària -Metis S.A- amb despatx al carrer de Santaló de Barcelona. I que tenia quasi totes les obres a l'Hospitalet, aleshores en forta expanssió.

El Manel –que venia amb mi a "la Berlitz"- també s'havia fet molt amic de la Victòria i la Setmana Santa de 1970, ella i la seva germana Pili -que havia baixat a Barcelona- **ens van convidar**, a en Manel i a mi, **a passar uns dies** a Las Tiesas a casa dels seus pares, amb el que seria el meu primer viatge a Jaca on esdevindria ca'ls sogres.

En aquella època, **Jaca estava per nosaltres a la fi del mon** i, per no castigar cap dels els nostres cotxes, amb el Manel, vam decidir que no aniríem ni amb el seu ni amb el meu sinó que experimentaríem amb un de llogat. a Arenys; un 600 verd, d'allò més llampant. Encara avui, en Manel sempre ens recorda que quan sortiem la Pili, la Victòria, ellb i Jo, tots "de talla XXL" d'aquell petit cubícle, erem tot un espectacle allà on paréssim.

Jo havia començat els meus estudis d'arquitectura superior el 1968, primer amb algunes vacil·lacions per l'esforç i les privacions que representava treballar i estudiar alhora, però després, amb la ferma decisió d'assolir aquesta carrera superior, vist el seu alt nivell tècnic i humanístic que era el que jo desitjava. Aquests condicionants de l'estudi i treball simultani –jo no tenia festes ni masses hores per dormir- em feien necessària una complicitat intel·lectual i afectiva i **va ser la Victòria qui me la va donar**.

La nostra relació continuava en mig d'estudis i treball fins que l'estiu del 1970 **vam decidir casar-nos** sense més. Efectivament, no ha va haver "prometatge formal" –estàvem als anys 60, del "hippisme" i la revolució cultural- però tots dos necessitàvem una estabilitat emocional ates lo adequat de l''edat i els decidits plans de futur. Així, aquell mateix estiu, després del meu viatge a Itàlia, vam començar els tràmits pel casament.

La meva família estava del tot al corrent de la nostra relació, però no la seva. Quan la Victoria **va escriure a son pare** per dir-li que ens casàvem -la primera dels fills que ho feia i d'una forma per ells gens convencional- va provocar un desconcert.. Imagino que es pensarien que estava embarassada o així..

Vaig tenir que escriure'l jo amb el seu mateix llenguatge barroc, **demanant li la ma** de la seva filla, i en una nova carta també barroca de resposta, .,.. me la concedí!.

EL CASAMENT

Així, vam decidir que **ens casaríem el 5 d'octubre** d'aquell mateix 1970, a l'església de Las Tiesas Altas, oficiant el seu capellan i amb el corresponent banquet al menjador de les grans ocasions de la casa,amb totes les contradiccions que per a mi i ella , llavors, tot això comportava. També vam decidir que, a Arenys, quan tornéssim, hi feríem **un sopar** pels amics i tots els que no haguessin pujat a Jaca.

Per part del nuvi –o sigui jo mateix- **aviat es va preparar i muntar la comitiva** de pares, oncles, cosins i amics, que pujarien a Jaca, formada pels Planells –

en Salvador, i la Carolina, amb en Vadó i la Caro- els Treserras –en Joan,i la Carme,amb la Mª Teresa i la Mª Carme- en Manel Feliu i en Lluís Arnau –els meus testimonis- i, naturalment, els meus pares i nosaltres, els nuvis.

Un cop a Las Tiesas, vam fer nit allí mateix i el matí del 5 d'octubre, amb un dia quasi estiuenc, després dels preparatius van anar arribant els **convidats per part de la núvia**, oncles cosins i amics, rebuts pels germans de la Victòria, -tots solters i residents a la casa– llevat de l'Alberto, que estava fent la mili, tanmateix com els meus cosins Joan i Antoni-

Per coherència amb la nostra ideologia fortament **anticonsumista** i naturista, tan en boga en el moment .**ningú duia vestits de noses** ni acceptàvem regals,

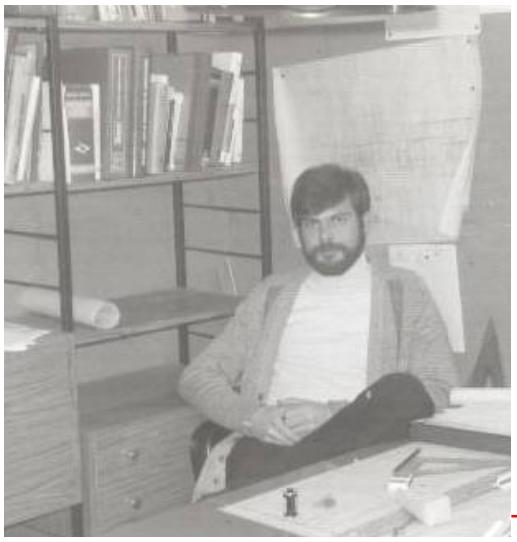

Aquest rebuig al “fast i al boato” **va humanitzar la festa** i la va fer entranyable. Tothom va tornar a casa satisfet.

A VILADOMAT 92

Quan vam tornar a Barcelona, vam romandre al mateix meu apartament del carrer Aribau, on hi vam viure fins al Nadal del mateix 1970 que, ens vàrem mudar **al pis 1er del carrer Viladomat, 92,** -també de lloguer- que és on jo vaig viure tots els meus estudis d’arquitecte mentre treballava d’Aparellador. La Victoria seguia treballant “full time” de secretària, amb la idea de no tenir fills –ni televisor- fins que jo acabés la carrera. Tan va ser així, que el primer fill, l’Elena, no **va néixer** fins ben poques hores **després d’haver-me ja inscrit** al Col·legi d’Arquitectes, amb el títol sota el braç.

Com que tot girava en torn del treballar i estudiar no és d’estranyar que aviat es formés un bon equip d’amics del curs -tots amb problemes de temps com jo- per cobrir les classes i fer els treballs de l’escola. Viladomat 92 va esdevenir **una autèntica seu nocturna** dàquest equip quina relació va perdurar després fins l’exercici professional. Érem en Miquel Angel G. Vallcarce i en Manel Falcó, de Girona, i en Manel Mir, en Pedro G. Carranza i jo mateix, de Barcelona.

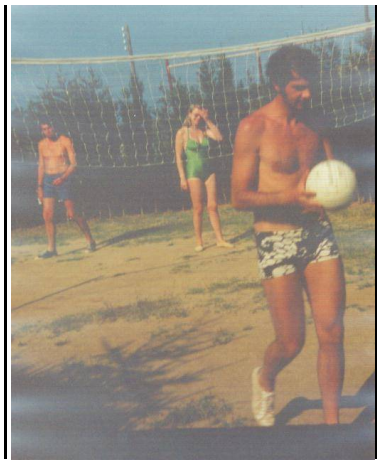

Els caps de setmana anàvem a Arenys a ca'ls futurs avis –els meus pares- i quasi sempre els passàvem a l'horta de "Can Farra" que havia esdevingut un autèntic **casal familiar**. Fins i tot quan els meus sogres van baixar a fer la seva primera visita va ser allí on els van rebre els meus pares.

LA FORMACIÓ D'UNA NOVA GENERACIÓ FAMILIAR

Las Tiesas, amb les seves nobles edificacions rurals, la seva història ancestral i el primitivisme de les seves costums, primerament van activar el meu romanticisme muntanyenc i m'hi va fer veure **el paradís perdut**. Poc a poc, però, vaig anar veient la realitat del retard i el poc futur que tot allò tenia, quan la Victoria va anar donat la ma als seus germans per a que, passant per Barcelona **s'emancipessin** d'aquella economia, i formes socials clarament endarrerides.

Després de casar-nos nosaltres,,**la Pili** -la primera en emancipàr-se- se n'havia anat a viure a l'apartament del carrer Còrsega, amb la Sara, tot rellevant a la Victòria. Aviat es va mudar a Barcelona **l'Alberto**, seguit de **la Cèlia** i finalment **la Inés**. Fins i tot la **tia Beatriz** va emigrar algun temps a Barcelona.

La Cèlia, quan va venir, s'instalà amb nosaltres al pis de Viladomat, amb tan mala sort que, al poc d'estar aquí, va tenir un accident de moto i el meu sogre **reclamà el seu retorn** a Las Tiesas. Davant el seu fort disgust jo vaig tornar a ecriure al meu sogre per negar-li el retorn de la Cèlia i assumint jo mateix, amb el llenguatge barroc habitual tota la responsabilitat sobre ella. Va accedir.

Efectivament, la Victòria i jo vam ser els primers de la nostra generació en casar-nos, **formar una nova família**. Havíem, doncs, de donar pas a la resta de noves famílies a formar de la nostra mateixa generació

Lògicament, també vam ser els primers en tenir fills, cinc anys despés . Es per això, que **la iaia Candida,** a causa de la seva mort prematura, malgrat tenir sis fills, en vida només va arribar a tenir **dues netes**: l'Elena i la Cristina que va estimar amb deliri. Els seus demés nets son pòstums pel que no els va arribar a conèixer.

A VILADOMAT AMB LA PRIMERA FILLA

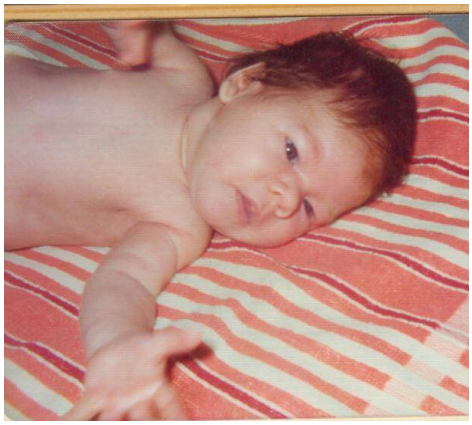
Com s'ha dit, teníem previst no tenir fills –ni televisor a casa- fins que jo no acabés la carrera d'arquitecte. No va ser, doncs, fins l'estiu del 74, quan vaig acabar eel darrer curs d'arquitectura i només em quedava el Projecte de Final de Carrera que varem "aixecar la veda" i la Victòria es **va quedar embarassada**.Els mesos anaven passant i com a novell que jo era, el fet de tenir la dona embarassada no em feia prendre consciència de que això significava que aviat hi hauria una altre persona en mig de la parella. Me'n vaig adonar quan la Victòria **va entrar a casa un bressol** i el va posar, mentrestant, a l'habitació de l'entrada.

La darrera setmana de l'embaràs, jo també estava neguitós. Ja era un flamant arquitecte i estava a punt de ser pare. Poc a poc **ho anava comunicant** a les persones del meu entorn per a re-situar-me.

Després de dues “falses alarmes” **el dia 12 de març de 1975**, al mati, la Victòria anava de part. Vam anar a la Clínica del Remei del carrer Madrazo per que l’amic Dr, Ripoll tenia que assistir el part. A primera hora jo ja havia anat al Col·legi d’Arquitectes doncs era important que jo estigues donat d’alta quan neixes la filla, per a poder recuperar de la Germandat, les despeses del part i la prima de natalitat.

L’espera a la clínica, amb la Victòria ingressada **fou llarga**. Recordo que va venir en Manel Mir a fer-me costat i que des de la finestra de la clínica ens miràvem la casa del front, de l’arquitecte Bonell -que obtingué un premi FAD d’arquitectura- i que poc temps després,en Manel hi va anar a viure.

Per fi al mig dia la Victòria anava de part. I **naixia el meu primer fill** –filla-, l’Elena. La veritat és que no m’havia pas plantejat que seria una nena. Com va dir el meu pare quan ens va visitar - foren tres germans- pensava que “això de tenir nenes” era cosa d’altres cases. Però,, que carai!. Era la meva filla i, ... **era tan maca!** Si, si, preferia tenir nenes!

Començava, doncs un altra època. Jo ja era un arquitecte, casat, amb un fill i amb bona feina i malgrat la incertesa de la transició política en que es trobava immers el país, tocava revisar el tema **del nostre habitatge definitiu** a Barcelona. El pis de Viladomat, malgrat ser cèntric, era vell i no era meu per a poder modernitzar els serveis comuns. Així, el 1977, vam decidir comprar un àtic dúplex sense acabar, a l’edifici de la meva empresa -Nixa SA- del carrer **Elipse de l’Hospitalet** que estàvem construint, per acabar-lo al meu estil de llavors i anar-hi a viure.Ens hi vam mudar el **novembre de 1977** quan l’edifici, pràcticament, encara estava buit i hi vam estar vivint fins per Sant Joan del 1982, quan ens vam traslladar de nou a Arenys

A ELIPSE AMB LES DUES FILLES

Vam decidir anar ja pel segón fill. El pla era perfecte, l’àtic on ara viviem era al darrera de la zona universitària i permetria que la Victoria aprofités l’embaràs i els primers anys de criança del segon fill per a **fer la carrera de Ciències** de la Educació. Jo també aprofitaria per fer cursos de postgrau.

Així, el **3 de maig de 1978 naixia la Cristina**. estant ja, doncs,ben acomodats al nou àtic duplex,- de propietat-, de L'Hospitalet.

Però la tranquil·litat va durar poc. **La crisi immobiliària dels 70** va enterbolir la meva vida. Amb dues filles petites i la dona estudiant es va ensorrar la meva empresa i em vaig quedar sense feina amb moments de gran angoixa i desconcert.

Poc a poc ens en anàrem sortint i s'anaven consolidant els meus equips professionals amb despatx a Barcelona. Primer al carrer La Cuesta –LC Arquitectes i després al carrer Balmes –Fané-Mir, Arquitectes.- La nostre especialització en urbanisme em va **retornar professionalment a Arenys** amb la redacció del seu Pla General que va comportar que l'alcalde d'aleshores em demanés que "entrés en política" per ser el següent Regidor d'Urbanisme.

Vaig accedir, i entre això i que els meus pares i oncles s'estaven fent vells, i que jo era el seu únic descendent La Victòria i jo, el 1982 **vam decidir mudar-nos a Arenys**, a la casa dels oncles -quasi nova- del carrer Sant Pere 26, quan nosaltres teníem 37 anys i les filles 7 i 4 anys respectivament.

CLOENDA

A partit d'aquí el relat coincidiria massa amb el de "LA MEVA VIDA AMB LA CRISTINA" que estic intentant escriure. El dolor del dol per la seva mort de càncer el 3 de juny de 2020 fa que prefereixi deixar-lo aquí. Ara no és oportú ni em veig en cor de continuar-lo.

Moltes gràcies.

Miquel Fané, octubre de 2020